

Arrest

nr. 211 065 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, werd op 26 april 2018 aangetroffen in onwettig verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 april 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is thans hangende.

1.3. Verzoeker heeft zich op 21 maart 2018 aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren, teneinde een wettelijke samenwoning met mevr. I.E., van Belgische nationaliteit, te laten registreren. Op 5 juni 2018 gaf de procureur des Konings, na een eerder uitstel, daarover een negatief advies, waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op 8 juni 2018 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, dit wegens een schijnwettelijke samenwoning. Dit alles blijkt uit de stukken 4, 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker geeft aan dat deze beslissing bestreden wordt voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, waar de zaak werd ingeleid op 6 september 2018 en op verzoek van de verwerende partij werd uitgesteld naar een zitting begin februari 2019. Dit blijkt uit stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 oktober 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van Lokeren op 08/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene zou volgens het dossier al sinds 2015 in België verblijven. Hij meldde zich pas in 2018 aan bij de gemeente Lokeren om er een wettelijke samenwoning op te starten. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 26/04/2018 gehouden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 08/10/2018 aan de politie van Lokeren dat hij in België is op familiebezoek en dat hij niet terug kan keren omdat hij hier een vrouw heeft leren kennen waar hij nu een relatie mee heeft. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart een partner hebben in België waarmee hij een wettelijke samenwoning zou wensen af te sluiten. Het betreft de Belgische E.I. (...). De stad Lokeren weigerde de registratie van deze wettelijke samenwoning nadat het parket van Gent een negatief advies hieromtrent had gegeven. Zowel het parket als de gemeente zijn van mening dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten om een verblijfsrecht te bekomen en niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Het vermoeden bestaat dat betrokkene poogt om de Belgische staat te misleiden. Bovendien is mevrouw ERIKLI een gehandicapte vrouw en leeft betrokkene van haar uitkering. Mevrouw E. is een kwetsbaar persoon, betrokkene maakt hiervan misbruik. Indien ze daadwerkelijk een relatie zouden hebben, wat dus zwoel door het parket als door de gemeente in twijfel wordt getroffen, dan nog staat het betrokkene vrij om eenmaal terug in Turkije, van daar uit een procedure op te starten om op reguliere wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan de opheffing hiervan aan vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken indien hij dat wenst.

Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene zou ook een broer hebben in België, G.M. (...), waar hij sinds 2015 bij heeft verbleven. De broer heeft recht op verblijf. Net als de eventuele partner kan betrokkene een procedure op starten in het land van herkomst, kan hij een opschorting van het inreisverbod vragen en bovendien kan de broer van betrokkene hem steeds achterna reizen naar Turkije. Er is geen schending van het recht op een familiaal leven.

Het betreft bovendien een eerste toelating tot verblijf. Het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van de schijnsamenwoning weegt zeker op tegen het belang van betrokkene om zijn illegale verblijf op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Er zijn geen minderjarige kinderen in het dossier waarmee rekening dient worden gehouden;

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene zou volgens het dossier al sinds 2015 in België verblijven. Hij meldde zich pas in 2018 aan bij de gemeente Lokeren om er een wettelijke samenwoning op te starten. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 26/04/2018 gehouden.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 08/10/2018 aan de politie van Lokeren dat hij in België is op familiebezoek en dat hij niet terug kan keren omdat hij hier een vrouw heeft leren kennen waar hij nu een relatie mee heeft. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart een partner hebben in België waarmee hij een wettelijke samenwoning zou wensen af te sluiten. Het betreft de Belgische E.I.(...) . De stad Lokeren weigerde de registratie van

deze wettelijke samenwoning nadat het parket van Gent een negatief advies hieromtrent had gegeven. Zowel het parket als de gemeente zijn van mening dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten om een verblijfsrecht te bekomen en niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Het vermoeden bestaat dat betrokkene poogt om de Belgische staat te misleiden. Bovendien is mevrouw E. een gehandicapte vrouw en leeft betrokkene van haar uitkering. Mevrouw ERIKLI is een kwetsbaar persoon, betrokkene maakt hiervan misbruik. Indien ze daadwerkelijk een relatie zouden hebben, wat dus zwoel door het parket als door de gemeente in twijfel wordt getroffen, dan nog staat het betrokkene vrij om eenmaal terug in Turkije, van daar uit een procedure op te starten om op reguliere wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan de opheffing hiervan aan vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken indien hij dat wenst.

Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene zou ook een broer hebben in België, G.M. (...), waar hij sinds 2015 bij heeft verbleven. De broer heeft recht op verblijf. Net als de eventuele partner kan betrokkene een procedure op starten in het land van herkomst, kan hij een opschorting van het inreisverbod vragen en bovendien kan de broer van betrokkene hem steeds achterna reizen naar Turkije. Er is geen schending van het recht op een familiaal leven.

Het betreft bovendien een eerste toelating tot verblijf. Het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van de schijnsamenwoning weegt zeker op tegen het belang van betrokkene om zijn illegale verblijf op Belgische bodem verder te zetten. In deze zin is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Er zijn geen minderjarige kinderen in het dossier waarmee rekening dient worden gehouden; In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding (...)"

Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 oktober 2018 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft die een component vormt van de bestreden bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op, voor wat betreft het schorsingsberoep gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, omdat deze geen verwijderings- of terughoudingsmaatregel uitmaakt. In deze dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting afstand heeft gedaan van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een onderzoek van de opgeworpen exceptie – die hoe dan ook voorlopig, gelet op de bij arrest met Raad van 8 december 2016 met nummer 179 108 (AV) gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof inzake de interpretatie van artikel 39/82, §1 juncto artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen – dringt zich derhalve niet op.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voor wat betreft de bijlage 13septies

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft voorzien in een repatriëring op 16 oktober 2018. Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert mede gelet op wat in zijn ondersteunend betoog kan gelezen worden, in een eerste middel onder meer een schending aan van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt onder meer de volgende toelichting:

“Verzoeker meent dat het gegeven dat hij niet de nodige stappen ondernomen heeft om zich in te schrijven op de gemeente geen aanleiding kan zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen. Ook stelt verzoeker dat hij een gekend adres heeft in België, nl het adres waar hij samenwoont met zijn partner, zodat er geen risico op onderduiken is.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, met name de artikelen 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij meent dat er absoluut geen risico op onderduiken is.

Hij wijst erop dat hij een verblijfsadres in België heeft en begrijpt dan ook niet waarom de gemachtigde van mening is dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Uit de resp. vraag tot registratie van de samenwoning blijken de intenties van verzoeker ter zake. De gemachtigde zou met deze elementen te weinig rekening hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”;

Wat het risico op onderduiken betreft, stelt verzoeker dat hij een vaste verblijfplaats heeft die door de gemachtigde was gekend. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker sinds minstens 21 maart 2018 samenwoont te Lokeren Vlasdam 6/B019

In dit verband dient verwezen te worden naar artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;

(...)”

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoeker zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat de verzoeker zijn aanwezigheid niet aan de Belgische autoriteiten gemeld heeft, en omdat hij geen poging ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren.

In casu wijst de verzoeker op het gegeven dat hij samenwoont met zijn partner, dat hij de registratie van deze samenwoning betracht, en dit op een adres gekend door de gemachtigde

Voor het nemen van de bestreden beslissing was de gemachtigde hiervan op de hoogte. Uit de stukken van het administratief dossier zal blijken dat de gemachtigde hiernaar geen verder onderzoek gevoerd heeft. Er kan niet worden betwist dat verzoeker daar verblijft samen met zijn gezin.

Indien de gemachtigde naar aanleiding van de bestreden beslissing een grondig onderzoek naar de situatie van verzoeker had gevoerd, dan was de gemachtigde op de hoogte geweest van voormelde gegevens en had hij die kunnen betrekken bij zijn besluitvorming. Er blijkt niet dat de gemachtigde zorgvuldig te werk is gegaan en met alle elementen die relevant konden zijn voor de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is, heeft rekening gehouden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet waarvan de gemachtigde toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

„1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

(...)

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet afdoende draagkrachtig.

Het middel is in de besproken mate gegrond.”

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Hierin ligt dus de zorgvuldigheidsplicht besloten.

3.3.2.3. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt vervolgens onder de rubriek “Risico op onderduiken” het volgende:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene zou volgens het dossier al sinds 2015 in België verblijven. Hij meldde zich pas in 2018 aan bij de gemeente Lokeren om er een wettelijke samenwoning op te starten. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 26/04/2018 gehouden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend”.

3.3.2.4. Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven worden aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, §3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. In casu werd ervoor geopteerd verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

- artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

- Artikel 1, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :”

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in in a), b), c) of d);”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 1, §2, eerste lid, 1°, 3° en 4°, a) van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.5. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het geheel van de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij benadrukt hierbij dat hij een gekend adres heeft in België, namelijk het adres waar hij samenwoont met zijn partner, zodat er geen risico op onderduiken is. Verzoeker wijst erop dat de toepasselijke reglementering voorziet dat het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld moet worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoeker zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken. Automatische aannames dienen daarbij vermeden te worden aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van zijn verblijfsadres en hiernaar geen verder onderzoek gevoerd heeft. Volgens verzoeker is de verwerende partij niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft ze niet met alle elementen die relevant zijn voor de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is, rekening gehouden.

3.3.2.6. Uit de aanhef van artikel 1, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het in artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Het wordt na

een individueel onderzoek en op basis van een of meer objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Uit deze bepaling kan afgeleid worden dat ze een subjectieve component bevat (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component bevat (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria).

3.3.2.7. Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

3.3.2.8. Deze cumulatieve vereisten vinden steun in de parlementaire voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Immers kan hierin gelezen worden,

“De nieuwe definitie van het risico op onderduiken is gebaseerd op de definitie in de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen. Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld. (...). Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken “. [Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, pp.17-19].

3.3.2.9. Deze cumulatieve vereisten vinden tevens steun in artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), gecombineerd met overweging 6 van deze richtlijn.

Artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn stelt: „*risico op onderduiken*”: *het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;*

Overweging 6 luidt: *“De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven”.*

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie kan hierover gelezen worden:

“De aanwezigheid (of afwezigheid) van een risico op onderduiken bepaalt of er wel of niet een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en of een persoon in bewaring wordt gesteld. Lidstaten moeten dit risico op onderduiken beoordelen op basis van objectieve criteria die in nationale wetgeving zijn vastgelegd. De volgende criteria zijn veelvuldig in nationale wetgeving terug te vinden:

(...)

⇒ niet-naleving van een terugkeerbesluit;

(...).

Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van het EU-recht, en met name het evenredigheidsbeginsel, moeten beslissingen die op grond van de terugkeerrichtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld. De voornoemde criteria moeten worden meegewogen in de algemene beoordeling van individuele situaties, maar kunnen niet als enige als grondslag dienen voor een automatische vaststelling van het risico op onderduiken. Vaak zal alleen een combinatie van verscheidene van de hierboven genoemde criteria een grond vormen om rechtmatig aan te nemen dat er sprake is van een “risico op onderduiken”. Automatische aannames (zoals “illegale binnenkomst = risico op onderduiken”) moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren worden meegewogen, met inbegrip van de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, en in sommige gevallen kan komen vast te staan dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de criteria uit nationale wetgeving voldaan”.

3.3.2.10 Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze drie objectieve criteria toepast, met name dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden en dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Dit betreft de objectief vastgestelde criteria in artikel 1, §2, eerste lid, 1, 3° en 4°, a) van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat ze rekening heeft gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 13 septies. Nochtans was de verwerende partij blijkens het administratief dossier op de hoogte van het precieze adres waar verzoeker verbleef en van zijn individuele omstandigheden. Uit het administratief rapport “illegaal verblijf”, opgesteld door de federale politie op 8 oktober 2018 blijkt namelijk dat ze zich in opdracht van Sefor aanbieden te Lokeren op adres XXX, waar ze verzoeker aantreffen en vervolgens meenemen. Verzoeker verklaarde aan de federale politie dat hij in 2015 I.E. heeft leren kennen, dat ze een relatie begonnen, dat ze een samenlevingscontract hebben aangevraagd maar dat dit nog niet in orde is en dat de advocaat nog bezig is met de procedure.

3.3.2.12. Dat verzoeker verbleef te Lokeren op adres XXX te Lokeren blijkt derhalve uit het verslag van de federale politie van 8 oktober 2018 die hem daar aantrof. Het gegeven dat verzoeker poogde een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren met zijn partner I.E. blijkt uit de stukken 4, 5 en 6 die gevoegd zijn bij het verzoekschrift. Het betreft brieven die door de dienst burgerlijke stand van de stad Lokeren op 22 maart 2018 en 8 juni 2018 verzonden werden naar verzoeker en naar I.E., telkens naar hun gemeenschappelijk adres te Lokeren, dit betreffende de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

3.3.2.13. De Raad kan prima facie niet anders dan samen met verzoeker concluderen dat de verwerende partij nagelaten heeft het risico op onderduiken van verzoeker in te schatten gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, met name of verzoeker door zijn door de verwerende partij gekend verblijfsadres te Lokeren, waarnaar ze de federale politie gestuurd had om hem op te pakken en door zijn relatie met I.E. , nog steeds een risico vormt op onderduiken en of dit dan een uitvoeringstermijn van een verwijderingsmaatregel van minder dan zeven dagen dan wel 0 dagen rechtvaardigt. Verzoeker had

verklaard aan de federale politie dat hij in 2015 I.E. heeft leren kennen, dat ze een relatie begonnen, dat ze een samenlevingscontract hebben aangevraagd, maar dat dit nog niet in orde is en dat de advocaat nog bezig is met de procedure. Dat de verwerende partij op de hoogte is van de relatie met I.E. en van de details van de voormelde procedure blijkt uit de bestreden beslissing zelf waarin gewag gemaakt wordt van de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. De verwerende partij heeft derhalve bij het beoordelen van het risico op onderduiken nagelaten de feitelijke gegevens te betrekken waarover ze beschikte.

3.3.2.14. Het eerste middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond en dus ernstig.

3.3.2.15. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zij stelt voor wat betreft het eerste middel als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet;

- art. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat het gegeven dat hij niet de nodige stappen heeft ondernomen om zich in te schrijven op de gemeente, geen aanleiding kan zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen rekening gehouden hebben met het geheel van de elementen. Verzoeker zou een gekend adres hebben in België, nl. het adres waar hij samenwoont met zijn partner, zodat er geen risico op onderduiken zou bestaan.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Verweerder merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, om reden dat verzoekende partij in het rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoekende partij betwist dit determinerend motief niet.

Verder laat verweerder gelden dat verzoekende partij ten onrechte voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen van het dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht in toepassing van art. 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet dat er een risico is op onderduiken en dat er om die reden geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan.

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris op de volgende vaststellingen:

- verzoekende partij heeft geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn : verzoekende partij zou volgens het administratief dossier sinds 2015 in België verblijven en meldde zich pas in 2018 aan bij de gemeente Lokeren om er een wettelijke samenwoning op te starten ;

- verzoekende partij werkt niet mee/heeft niet meegewerkt met de overheden : verzoekende partij meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf binnen de drie werkdagen na zijn binnenkomst in het Rijk zoals art. 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft ;

- verzoekende partij heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden : verzoekende partij heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 26.04.2018 gehouden

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om op grond van de bovenstaande vaststellingen te besluiten dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoekende partij betwist de voormelde motieven niet.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat hij samenwoont met zijn partner en de registratie van een wettelijke samenwoning betracht, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de voorgehouden relatie met zijn partner, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de voorgehouden relatie een schijnrelatie is.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren op 08.06.2018, dit in navolging van het advies van de procureur des Konings weigerde de wettelijke samenwoning te registreren omdat er sprake is van een schijnrelatie.

In het bijzonder wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris er ook op dat mevr. ERIKLI een kwetsbare persoon is: zij is een gehandicapte vrouw en verzoekende partij leeft van haar uitkering.

Verweerder merkt voorts op dat de bewering als zou verzoekende partij een vaste verblijfsadres hebben, los van de vraag naar de waarachtigheid van deze bewering, hoe dan ook niet volstaat om afbreuk te doen aan de bovenstaande bevindingen van de Staatssecretaris.

*Verweerder herhaalt dat het risico op onderduiken gesteund is op de vaststelling dat verzoekende partij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, niet heeft meegewerkt met de overheden en duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, motieven die verzoekende partij **niet betwist**.*

Derhalve dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk, met inachtneming van alle elementen van het dossier, besliste dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig”.

3.3.2.16. Voor wat betreft de bemerkingen van de verwerende partij inzake de formele motiveringsplicht kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.3.3.2. Voorts doet de verwerende partij niet meer dan op te lijsten wat in de bestreden bijlage 13septies kan gelezen worden voor wat betreft het risico op onderduiken, gevolgd door de stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis hiervan te concluderen dat er een risico is op onderduiken. Vervolgens benadrukt ze dat verzoeker deze motieven niet betwist. Verzoeker betwist inderdaad deze motieven niet, maar dit doet geen afbreuk aan de prima facie gegrondheid van verzoekers kritiek zoals geduid in punt 3.3.3.2.5. Verder benadrukt de verwerende partij dat het gaat om een schijnrelatie, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit niet wegneemt dat verzoeker een gekend verblijfsadres heeft en aldaar ook opgepakt werd door de federale politie en dat het risico op onderduiken niet verbonden is aan een schijnrelatie, minstens toont de verwerende partij dit niet aan. Dezelfde vaststelling geldt voor de opmerking van de verwerende partij dat verzoekers partner I.E. een gehandicapte vrouw is en dat verzoeker leeft van haar uitkering. Voorts kan de verwerende partij bezwaarlijk stellen als zou het maar een bewering betreffen van verzoeker dat hij een vast verblijfsadres heeft. Indicaties dat het een vaste verblijfplaats is, blijkt uit het feit dat de federale politie hem op dit adres oppakt, dit op aangeven van de verwerende partij zelf en het blijkt ook genoegzaam uit de stukken 4, 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift (cfr. punt 3.3.2.12). De verantwoordelijkheid om het risico op onderduiken in te schatten aan de hand van de elementen die de zaak van een vreemdeling kenmerken ligt duidelijk bij de verwerende partij en zij heeft hierin gefaald.

3.3.2.17. Prima facie toont de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/14, §3, 1° juncto artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate ernstig en leidt, aangezien de derde cumulatieve voorwaarde ook geacht wordt te zijn voldaan (zie infra) tot de schorsing van de bestreden bijlage 13septies. Immers deugt de termijn van 0 dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten niet waarnaar zowel in de beslissing tot terugleiding als in de bevelscomponent - beslissingen waarvoor de Raad rechtsmacht heeft - wordt verwezen. Conform de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten een constitutief bestanddeel ervan. Dit houdt in dat de bevelscomponent niet overeind kan blijven door de andere overwegingen die hierin figureren, zoals de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Een beslissing tot terugleiding kan niet overeind blijven zonder bevelscomponent.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoekers nadeel bestaat er immers in dat hij meteen en zonder verwijl aan een gedwongen verwijdering wordt onderworpen, wat - gezien de impact ervan op een persoon - als een ernstig nadeel moet worden aanzien. Dit nadeel vindt zijn grondslag in het feit dat een risico op onderduiken werd vastgesteld zonder dat er rekening werd gehouden met de elementen die de zaak van verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing kenmerken.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden bijlage 13 septies wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA